

Leder, 7. oktober 2015: LaRouche mobiliserer for at lukke Wall Street ned, mens bankierer hylér, »Systemet bryder sammen«

Mens du læser denne rapport, er en stærk delegation af LaRouchePAC-aktivister fra New York City – garvede veteraner fra Lyndon LaRouches »Manhattan-projekt« – ankommet til Washington, D.C. for at lede dagens mobilisering og lobbyvirksomhed på Capitol Hill den 7. okt., for indtrængende at opfordre ansvarlige nøglepersoner blandt kongresmedlemmerne og senatorerne til omgående at tage skridt til at lukke Wall Street ned og gennemtvinge Glass-Steagall. Som det specificeres i LPAC's 7-punktserklæring, **»Til kongresmedlemmer, senatorer og andre medlemmer af USA's regering, til omgående handling«**:

»En akut nødtilstand eksisterer nu, der truer med at dræbe millioner af amerikanere, primært, og også borgere i andre lande,«

hvilket kræver handling nu, i denne uge.

Panikken blandt bankierer på Wall Street og i City of London er mærkbar, lige under overfladen. Lederen i 3. okt.-udgaven af *The Economist*, medieflagskibet for City of Londons finansinteresser, advarer om, at »systemet er ved at bryde sammen« og kræver en massiv indsats for at understøtte boblen med nye bølger af kvantitativ lempelse – nøjagtig, som Lyndon LaRouche har advaret om, at deres plan går ud på. På samme måde klynker magasinet *Forbes*, at »der er for over 600 billioner dollar i udestående OTC-derivater (over-the-counter;

'over disken') på storbankernes regnskaber (selv om det virkelige tal sandsynligvis er det dobbelte), som kunne sprænge hele systemet i stykker, når et stormløb først tager fat.

»For sådanne som JP Morgan, Bank of Amerika, Citigroup, Goldman Sachs og Morgan Stanley er disse ting fortsat et spørgsmål om liv og død.«

Det britiske Imperium er også i panik, fordi deres bydreng Barack Obama er ved at synke, og det hurtigt, både internt i USA og internationalt. Virkningen af FN's Generalforsamling og den russiske præsidents dristige handlinger i Syrien ruller kloden rundt, og folk er ved at vågne op til den kendsgerning, at et ny, international orden er mulig. De har set på, mens Putin hængte Obama til tørre i Syrien, og ikke alene overlevede til at fortælle historien, men er i fin form, mens Obama smøler frustreret omkring. Ideen om, at

»vi måske ikke behøver at tolerere Obama mere; måske ikke længere behøver underkaste os Wall Street og se på, at vore nationer dør«,

er en voksende kraft over hele planeten.

Dette er et historisk øjeblik, der er svangert med potentiale, har Helga Zepp-LaRouche understreget. Det er et øjeblik, hvor vi ikke alene kan sænke Wall Street og genindføre Glass-Steagall, men også skifte radikalt over til en politik med Verdenslandbroen og global genopbygning. Det faktum, at ledende, akademiske lærde, folk fra tænketanke og andre i Kina offentligt har støttet LaRouche-parrets Landbro-politik; at verdens andenstørste økonomi grundlæggende set har vedtaget denne politik, er af dramatisk, global betydning. Nu, hvor **den kinesiske udgave af EIR's bog, »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«**, er blevet udgivet med så magtfuld opbakning, vil vi bringe dette budskab med tilbage til USA, med et stort oplag af Specialrapporten til en pris, der

muliggør bred cirkulation i hele landet.

Lyndon LaRouche erklærede, hvad der står på spil her, den 5. okt. i sin ugentlige webcast med LPAC's Komite for Politisk Strategi:

»Vi kan ikke længere tolerere de risici, der er involveret med en fornyelse af Wall Streets betingelser. Vi må derfor, af denne grund, lukke Wall Street ned for at beskytte USA's befolkning ... Vi må handle forebyggende. Det, vi har gjort, og det, som jeg har presset på for, er at få en omgående beslutning fra relevante medlemmer af Kongressen om at afholde et møde og håndtere situationen som sådan. Denne situation påbyder at lukke Wall Street, uden at de får en indsats for en bailout (bankredning). For, at give endnu en mulighed for en bailout til Wall Street ville næsten med sikkerhed garantere en stor katastrofe for befolkningen i USA.«

»Vi må derfor beskytte befolkningen. Vi må annullere Wall Street. Og vi må fortsætte fremefter med at omstrukturere organiseringen af vores beskæftigelse med den hensigt at rent faktisk få produktive processer sat i gang, grundlæggende set, et krav, der er mere presserende end det, Franklin Roosevelt gjorde. Men det, som Franklin Roosevelt udstod, og måtte konfrontere og håndtere, er ubetydeligt, sammenlignet med de vilkår, der hersker i USA netop nu.«

Supplerende dokumentation:

**Wall Street bankierer diskuterer
åbenlyst det kommende krak:**

»Systemet er ved at bryde sammen«

Samtidig med, at LaRouche-bevægelsen skifter til højeste gear for at lukke Wall Street ned og vende tilbage til Glass-Steagall, før krakket slår til, diskuterer bankierer på Wall Street og i City of London nu åbenlyst det kommende krak ... og er i stille panik over, hvordan de skal håndtere det.

Lederen i 3. oktober-udgaven af *The Economist*, medieflagskibet for City of Londons finansinteresser, advarer om, at »systemet er ved at bryde sammen« og kræver en massiv indsats for at understøtte boblen med nye bølger af såkaldt kvantitativ lempelse – nøjagtig, som Lyndon LaRouche har advaret om, at deres plan går ud på. Artiklen klynker imidlertid, at denne hyperinflationsskabende bailout-politik muligvis ikke vil virke, som den gjorde i 2008, fordi Den amerikanske Kongres måske i stedet vil gå ind for mere regulering af bankerne – selv om artiklen omhyggeligt undgår at nævne de frygtede ord, »Glass-Steagall«.

Et stort problem i dag, skriver *The Economist*,

»er manglen på en opbakning til det oversøiske dollarsystem, hvis det står over for en krise. I 2008-09 kom Federal Reserve modvilligt til hjælp og optrådte som den sidste lånemulighed ved at tilbyde dollarlikviditet til 1 billion til udenlandske banker og centralbanker. De summer, der vil være involveret i en fremtidig krise, ville være langt højere. Den oversøiske dollarverden er omtrent dobbelt så stor, som den var i 2007. I år 2020 kunne den være lige så stor som Amerikas bankindustri. Siden 2008-09 er Kongressen blevet forsigtig med Feds nødlån. I den næste krise kan Feds planer om at udstede udstrakte swaplinjer muligvis blive mødt med modstand fra lovgivning og Kongres.«

Artiklen i *The Economist* slutter:

»Der er ting, som Amerika kan gøre for at påtage sig mere

ansvar – f.eks. ved at etablere større nød-swaplinjer til flere centralbanker. En splittelse af systemet er mere sandsynlig, med andre lande, der vælger at isolere sig fra Feds beslutninger ved at indføre begrænsninger på finanstransaktioner. Dollaren har ingen ligemand. Men det system, som det forankrer, er ved at bryde sammen.«

På samme måde skrev magasinet *Forbes'* Antoine Gara den 2. okt. om faren for en ny nedsmeltning, og indrømmer som noget usædvanligt, at det underliggende problem er den gigantiske bunke af derivater, der yderligere er knyttet til utallige nominelle gældsbobler. Gara forsøger at lade, som om alt er i skønneste orden, og fremfører, at »Glencores opløsning ikke vil udvikle sig til det næste Lehman Brothers-tilfælde«. Han siger, at det skyldes, at Glencore ikke har den samme eksponering til derivater, som Lehman havde.

Men, indrømmer han,

»hvis Goldman Sachs, Morgan Stanley eller en anden, stor investeringsbank skulle blive kastet ud i de samme vanskeligheder, som Glencore nu befinder sig i, ville der være god grund til at være bekymret for en Lehman 2. Der er over 600 billioner dollar i udestående OTC-derivater (faktisk er der nok det dobbelte, -red.), et beløb, der er større end før krisen, og mange af disse kontrakter fortsætter med at handle bilateralt mellem banker og forbinder firmaer.

Gara slutter:

»For sådanne som JP Morgan, Bank of Amerika, Citigroup, Goldman Sachs og Morgan Stanley er disse ting fortsat et spørgsmål om liv og død. I sidste kvartal viste hvert selskab for billioner, hvis ikke et titals billioner af udestående OTC-derivatkontrakter. Ingen mængde af rejst, tilbageholdt kapital ville beskytte disse selskaber, hvis der kom en grim, Lehman-lignende bankerot.«

